

Πρέπει οι Χριστιανοί να Τηρούν το Σάββατο;

Δεν θα προσπαθήσω να εξηγήσω στο πλήρες το ζήτημα της τηρήσεως του Σαββάτου σε τούτη τη σημείωση. Αν προσπαθήσω να πετύχω κάτι τέτοιο, θα χρειασθεί να γράψω κι' άλλο βιβλίο. Αλλά, το θεώρησα αναγκαίο να εξηγήσω ορισμένα σημεία επ' αυτού του θέματος, διότι πιστεύω ότι **η διδασκαλία υπέρ της τηρήσεως της εβδόμης ημέρας της εβδομάδας, είναι μια προσπάθεια να υποδουλώσει όχι μόνο τους εξ εθνών Χριστιανούς κάτω από τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης (πράγμα που είναι αδύνατο να επιτευχθεί άνευ περιτομής), αλλά ακόμα και τους εκ της περιτομής Χριστιανούς τους οποίους ο Κύριος Ιησούς Χριστός ελευθέρωσε (Γαλάτας 4[δ']:4,5).**

Η διδασκαλία που διακηρύττει ότι οι Χριστιανοί οφείλουν να τηρούν το Σάββατο, την εβδόμη ημέρα της εβδομάδας, **διαστρεβλώνει το ευαγγέλιο της χάριτος, υποδουλώνει, εμπνέει φόβο και ενοχή, και δεν βασίζεται στην Καινή Διαθήκη.** Επίσης αβάσιμες είναι και οι συγγενικές διδασκαλίες που λένε ότι:

1. Στις τελευταίες ημέρες, η πίστη και η υπακοή των Χριστιανών θα τεθούν υπό δοκιμασία.
2. Η δοκιμασία αυτή θα είναι η τήρηση του Σαββάτου.
3. Η σωτηρία τους θα εξαρτηθεί από το αν τηρούν το Σάββατο ή όχι.

4. Η τήρηση του Σαββάτου είναι η «σφραγίδα του Θεού».
5. Εκείνοι που λατρεύουν τον Θεό την πρώτη ημέρα της εβδομάδας έχουν λάβει το «**χάραγμα του θηρίου**»!

Οι λεγόμενοι Χριστιανοί που επιμένουν στις παραπάνω ψευδείς διδασκαλίες αγνοούν το γεγονός ότι η «σφραγίδα» με την οποία σφραγίζονται οι Χριστιανοί για την ημέρα της απολυτρώσεως είναι το Άγιο Πνεύμα (Εφεσίους 4[δ']:30· 1[α']:13,14· Β' Κορινθίους 1[α']:22).

Εάν έπρεπε το Σώμα του Χριστού να τηρεί την εβδόμη ημέρα της εβδομάδας, σύμφωνα με ποιες οδηγίες θα έπρεπε να την τηρούν; Σύμφωνα με τις οδηγίες της Παλαιάς Διαθήκης ή σύμφωνα με τις οδηγίες της Καινής; Η Καινή Διαθήκη λέει ότι εάν οι Χριστιανοί τηρούν τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, είναι κάτω από κατάρα (Γαλάτας 3[γ']:10). Από την άλλη πλευρά, **εάν πρέπει** να τηρούμε την έβδομη ημέρα σύμφωνα με τις οδηγίες της Καινής Διαθήκης, **υπάρχει καμιά**; Η απάντηση είναι «**Όχι!**»

Μερικοί μπορεί να πουν ότι θα πρέπει να ακολουθήσουμε το παράδειγμα του Κυρίου μας Ιησού ο Οποίος τηρούσε την ημέρα του Σαββάτου. Άραγε, ξεχνούν το γεγονός ότι ο Ιησούς ήταν γεννημένος κάτω από τον νόμο (Γαλάτας 4 [δ']:4), και ότι ήταν περιτετμημένος καθώς απαιτούσε ο νόμος (Λουκάς 2[β']:21); Και πάλι, εάν οι Χριστιανοί περιτιμηθούν, ο απόστολος Παύλος είπε ότι ο Χριστός δεν θα τους ωφελήσει σε τίποτα (Γαλάτας 5[ε']:2,3).

Μήπως εκείνοι που πίστεψαν στον Χριστό στις πρώτες ημέρες της Χριστιανικής Εκκλησίας έπρεπε να τηρούν το

Σάββατο προκειμένου να λάβουν τη σωτηρία, για να πληρωθούν με το Άγιο Πνεύμα, και για να απολαύσουν μια προσωπική συγγένεια με τον Θεό; Η απάντηση είναι «ΟΧΙ!» Εκείνοι απόλαυσαν όλα τα παραπάνω επειδή πίστεψαν στον Χριστό – όχι διότι τηρούσαν τα έργα του Νόμου (Γαλάτας 3[γ']:2). **Γιατί, λοιπόν, να αλλάξει ο Θεός την απαίτηση για σωτηρία σήμερα;** Είναι φανερό ότι εκείνοι που πιστεύουν κατά αυτό τον τρόπο, **δεν έχουν καταλάβει στο πλήρες το βάθος της χάριτος του Θεού**, ούτε και έχουν εννοήσει **ποιοι και για ποιόν λόγο έπρεπε να τηρούν τον Νόμο της Παλαιάς Διαθήκης.**

Ήταν πάνω στο όρος Σινά (Χωρήβ) όπου ο Θεός έκανε μια διαθήκη με το Ισραήλ, τον λαό που απελευθέρωσε από την Αίγυπτο. Ο Θεός έγραψε αυτή την διαθήκη πάνω σε δύο πέτρινες πλάκες. **Αυτή η διαθήκη ήταν οι Δέκα Εντολές** (Εξοδος 34[λδ']:28· Δευτερονόμιο 4[δ']:13). **Ο Θεός δεν έκανε αυτή την Διαθήκη με τον Αδάμ.** Επομένως, ο Θεός δεν διέταξε όλο το ανθρώπινο γένος να τηρεί την εβδόμη ημέρα της εβδομάδας για να θυμούνται την ημέρα της αναπαύσεώς Του. Ο Θεός δεν έκαμε αυτή τη διαθήκη **ούτε με τον Νώε, ούτε με τον Αβραάμ, ούτε με τον Ισαάκ, ούτε με τον Ιακώβ· αλλά την έκανε μόνο με εκείνους που ήταν παρόντες στο Χωρήβ (Σινά).** Στο Δευτερονόμιο 5[ε']:2,3, διαβάζουμε:

«Κύριος ο Θεός ημών έκαμε διαθήκην προς ημάς εν Χωρήβ. Δεν έκαμε την διαθήκην ταύτην ο Κύριος προς τους πατέρας ημών, αλλά προς ημάς, ημάς οίτινες πάντες είμεθα ενταύθα σήμεραν ζώντες.» (Έμφαση του συγγραφέα).

Εκείνοι που έγιναν «ο λαός της διαθήκης» στο Σινά, ήταν **οι περιτετμημένοι** απόγονοι του πατριάρχη Αβραάμ. Στο

Γένεσις 17[ιζ'], ο Θεός έκανε μια διαθήκη με τον Αβραάμ, και του είπε:

«... Εγώ είμαι ο Θεός ο Παντοκράτωρ περιπάτει ενώπιόν μου και έσο τέλειος. Και θέλω στήσει την διαθήκην μου αναμέσον εμού και σου και θέλω σε πληθύνει σφόδρα σφόδρα ... ιδού, η διαθήκη μου είναι προς σε και θέλεις γείνει πατήρ πλήθους εθνών και δεν θέλει καλείσθαι πλέον το όνομά σου Αβραμ, αλλά το όνομά σου θέλει ήσθαι Αβραάμ ... και θέλω στήσει την διαθήκην μου αναμέσον εμού και σου, και του σπέρματός σου μετά σε εις τας γενεάς αυτών, εις διαθήκην αιώνιον, δια να ήμαι Θεός εις σε και εις το σπέρμα σου μετά σε ... Συ δε την διαθήκην μου θέλεις φυλάξει, συ και το σπέρμα σου μετά σε εις τας γενεάς αυτών. Αύτη είναι η διαθήκη μου την οποίαν θέλετε φυλάξει, αναμέσον εμού και υμών και του σπέρματός σου μετά σε Παν άρσεν υμών θέλει περιτέμνεσθαι ... και θέλει είσθαι εις σημείον της διαθήκης μεταξύ εμού και υμών ... και θέλει είσθαι η διαθήκη μου επί της σαρκός υμών εις διαθήκην αιώνιον και το απερίτμητον άρσεν, του οποίου δεν ήθελε περιτμηθή η σαρξ της ακροβυστίας αυτού, η ψυχή εκείνη θέλει εξολοθρευθή εκ μέσου του λαού αυτής την διαθήκην μου παρέβη.» (Εδάφια 1-14. Η έμφαση του συγγραφέα).

Άλλα εδάφια τα οποία δείχνουν την σπουδαιότητα της περιτομής, είναι Έξοδος 4[δ]:24-26 και Ιησούς του Ναυή 5[ε]:2-5.

Στο Λευιτικόν 12[ιβ']:3, ο Θεός επανέλαβε την εντολή της περιτομής, δείχνοντας την σπουδαιότητά της όσον αφορά την Σιναϊτική διαθήκη. Η αρχή ήταν καθαρή: Ένα άτομο που θα εισήρχετο μέσα στην διαθήκη ώστε να την τηρήσει, έπρεπε να περιτμηθεί! Ακόμα και εάν ένας ξένος

ήθελε να λάβει μέρος στο Πασχαλινό γεύμα, ο νόμος έλεγε:

«Ούτος είναι ο νόμος του Πάσχα: Ουδείς αλλογενής θέλει φάγει απ' αυτού ... Και εάν τις ξένος, παροικίων μετά σου, θέλη να κάμη το πάσχα εις τον Κύριον, ας περιτμηθώσι πάντα τα αρσενικά αυτού, και τότε ας πλησιάση δια να κάμη αυτό ... ουδείς απερίτμητος θέλει φάγει απ' αυτού.» (Εξοδος 12[ιβ']:43,44,48. Η έμφαση του συγγραφέα).

Από τα παραπάνω καταλαβαίνουμε ότι χωρίς την περιτομή της σαρκός, κανένας δεν μπορούσε να τηρήσει ούτε και το ελάχιστο του Μωσαϊκού Νόμου! Ένας απερίτμητος δεν μπορούσε ούτε καν να πλησιάσει το Πασχαλινό τραπέζι ώστε να φάει από αυτό! Μια δήθεν «πνευματική περιτομή της καρδιάς», όπως λένε μερικοί, δεν ίσχυε! Γι' αυτό τον λόγο, εκείνοι που κάποτε ανήκαν στην αίρεση των Φαρισαίων και οι οποίοι είχαν τηρήσει τον νόμο του Μωυσή σε όλη τους τη ζωή, και οι οποίοι τώρα είχαν πιστέψει στον Χριστό, είπαν (εσφαλμένα) ότι οι εξ εθνών Χριστιανοί έπρεπε να περιτμηθούν ώστε να φυλάττουν τον νόμο του Μωυσή.

Γι' αυτό, ας εξετάσουμε το εδάφιο Πράξεις 15[ιε']:5. Εκεί λέει:

«Εσηκώθησαν δε τινές των από της αιρέσεως των Φαρισαίων, οίτινες είχαν πιστεύσει, και έλεγαν ότι πρέπει να περιτέμνωμεν αυτούς (τους Εθνικούς που είχαν γίνει Χριστιανοί) και να παραγγέλλωμεν να φυλάττωσι τον νόμον του Μωϋσέως.» (Η παρένθεση του συγγραφέα)

Από τα παραπάνω βλέπουμε ότι ήταν κατανοητό το γεγονός ότι χωρίς την περιτομή της σαρκός, κανένας δεν

μπορούσε να τηρήσει τον νόμο. Φαίνεται ότι εκείνοι οι εν Χριστώ πιστοί που κάποτε ανήκαν στην αίρεση των Φαρισαίων, συνέχισαν, τουλάχιστον για μια μικρή περίοδο, να τηρούν τον νόμο του Μωυσή. Επειδή η κατανόησή τους επ' αυτού του ζητήματος ήταν ακόμα θολή, νόμιζαν ότι και αυτοί που ήλθαν στον Χριστό από τα Έθνη, έπρεπε να κάνουν το ίδιο. Γι' αυτό τον λόγο, οι απόστολοι και οι πρεσβύτεροι συγκεντρώθηκαν για να εξετάσουν την περίπτωση (Πράξεις 15[ιε΄]:6). Μετά δε από πολλή συζήτηση, σηκώθηκε ο απόστολος Πέτρος και είπε:

«Άνδρες αδελφοί, σεις εξεύρετε ότι απ' αρχής ο Θεός εξέλεξε μεταξύ ημών δια του στόματός μου να ακούσωσι τα έθνη τον λόγον του ευαγγελίου και να πιστεύσωσι. Και ο καρδιογνώστης Θεός έδωκεν εις αυτούς μαρτυρίαν, χαρίσας εις αυτούς το Πνεύμα το Άγιον καθώς και εις ημάς και δεν έκαμεν ουδεμία διάκρισιν μεταξύ ημών (που τηρήσαμε τον νόμο του Μωυσή) και αυτών (που δεν ετήρησαν τον νόμο του Μωυσή διότι ήσαν απερίτμητοι Εθνικοί), καθαρίσας τας καρδίας αυτών δια της πίστεως. Τώρα λοιπόν δια τι πειράζετε τον Θεόν επιβάλλοντες ζυγόν εις τον τράχηλον των μαθητών, τον οποίον ούτε οι πατέρες ημών ούτε ημείς δεν ηδυνήθημεν να βαστάσωμεν; Αλλά δια της χάριτος του Κυρίου Ιησού Χριστού πιστεύομεν ότι θέλομεν σωθή καθ' ον τρόπον και εκείνοι.»
(Εδάφια 7-11. Παρένθεση και έμφαση του συγγραφέα)

Από τα ανωτέρω φαίνεται καθαρά ότι ο απόστολος Πέτρος, ο οποίος ήταν πλήρης Αγίου Πνεύματος, έθεσε μια αρχή για τους απερίτμητους Εθνικούς που ενώθηκαν με την Εκκλησία:

Αυτοί δεν έπρεπε να κρατήσουν τον νόμο του Μωυσή για να λάβουν την σωτήρια χάρη του Θεού, και επομένως, δεν έπρεπε να περιτέμνονται!

Οι απόστολοι και οι πρεσβύτεροι δεν συγκεντρώθηκαν για να αποφασίσουν για ποιο «μέρος» του Μωσαϊκού Νόμου θα έπρεπε να κρατούν οι εξ εθνών Χριστιανοί, αλλά εάν θα έπρεπε να τηρούν τον νόμο παντελώς. Γι' αυτούς ήταν **κατανοητό το γεγονός ότι το άτομο που θα τηρούσε ένα μέρος του νόμου θα έπρεπε να τηρεί όλο τον νόμο διαφορετικά θα βρισκόταν κάτω από κατάρα** (Γαλάτας 3 [γ']:10)! Επομένως, η συζήτησή τους χτύπησε το θεμέλιο όλης της υποθέσεως: **Την περιτομή!**

Η περιτομή ήταν η εισαγωγική τελετή ενός που επρόκειτο να γίνει μέτοχος της Παλαιάς Διαθήκης και να τηρήσει τον νόμο της! Ήταν μετά από την εκπλήρωση αυτής της τελετής που ένας είχε το δικαίωμα να κρατάει τον Νόμο!

Επομένως, η ερώτηση 'εάν πρέπει οι Χριστιανοί να τηρούν το Σάββατο και τον υπόλοιπο νόμο του Μωυσή', εμφανίστηκε σαν ένα πρόβλημα στην Εκκλησία του πρώτου αιώνα, και εκείνοι οι άγιοι στους οποίους η Χριστιανική πίστη παραδόθηκε **μια για πάντα** (Ιούδας 3), έλαβαν φροντίδα να το λύσουν με την κατεύθυνση του Αγίου Πνεύματος, και **θέσπισαν ότι οι Χριστιανοί δεν οφείλουν να τον τηρούν!** Ξεκάθαρα τόνισαν ότι λαμβάνουμε την σωτηρία και το Άγιο Πνεύμα από την χάρη του Θεού επειδή πιστεύουμε στον Χριστό!

Το ζήτημα λοιπόν, είναι πολύ απλό: **Εκείνοι που προσπαθούν να περιπλέξουν και να αλλάξουν την απόφαση που πήρε το Συμβούλιο της Ιερουσαλήμ επ' αυτού του ση-**

μείου, όπως αναγράφεται στο δέκατο πέμπτο κεφάλαιο των Πράξεων, είναι πρέσβεις ενός διαφορετικού ευαγγελίου. Ο απόστολος Παύλος είπε ότι αυτοί και το ευαγγέλιό τους είναι ανάθεμα --- κάτω από κατάρα (Γαλάτας 1[α']:8,9)!

Εκείνοι που επιθυμούν να τηρούν τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης είναι ελεύθεροι να τον τηρήσουν – **αλλά πρώτα, θα πρέπει να περιτμηθούν! Δεν μπορούν να καλύπτονται κάτω από την ιδέα μιας «συμβολικής περιτομής της καρδιάς» μόνο, διότι ο Νόμος της Παλαιάς Διαθήκης που θέλουν να τηρούν είναι νόμος του γράμματος – όχι του πνεύματος.** Η Παλαιά Διαθήκη δεν επιτρέπει σε έναν να έχει μόνο μια «πνευματική περιτομή της καρδιάς» **Πρώτα απαιτεί την φυσική περιτομή της σαρκός.** Και εάν κάποιος Χριστιανός αποφασίσει να περιτμηθεί, τα εδάφια Γαλάτας 5[ε']:3,4 θα εφαρμοσθούν σ' αυτόν. Εκεί λέει:

«Μαρτύρομαι δε πάλιν προς πάντα άνθρωπον περιτεμνόμενον, ότι είναι χρεώστης να εκτελή όλον τον νόμον. Απεχωρίσθητε από του Χριστού όσοι δικαιόνησθε διά του νόμου εξεπέσατε από της χάριτος.»

Άλλα σημεία άξια προσοχής

1. Ο απόστολος Παύλος, ο οποίος ήταν ένας από τους μεγάλους υπερασπιστές της Χριστιανικής ελευθερίας, σύγκρινε τις δύο Διαθήκες (την Παλαιά και την Καινή) με τις δύο γυναίκες του Αβραάμ. Είπε ότι η Παλαιά Διαθήκη, η οποία έγινε μεταξύ του Θεού και των υιών Ισραήλ στο όρος Σινά, γεννά σκλάβους, ενώ η Καινή Διαθήκη γεννά **παιδιά ελευθερίας.** Ας διαβάσουμε τα λόγια του από το Γαλάτας 4[δ']:21-26:

«Πέστε μου σεις, οι οποίοι θέλετε να είσθε υπό τον νόμον, δεν ακούτε τον νόμον; Είναι γεγραμμένον, ότι ο Αβραάμ είχε δύο υιούς, ένα από την δούλην του και ένα από την ελευθέραν. Αλλ' ο υιός της δούλης εγεννήθη κατά τον φυσικόν νόμον (κατά σάρκα), ενώ της ελευθέρας εγεννήθη δυνάμει της υποσχέσεως του Θεού (δια της επαγγελίας). Αυτά είναι αλληγορικά. Αι δύο αυταί γυναίκες είναι αι δύο διαθήκαι, η μία η οποία προήλθε από το όρος Σινά και γεννά παιδιά δια δουλείαν αυτή είναι η Άγαρ, - διότι η λέξις Άγαρ σημαίνει το όρος Σινά εις την Αραβίαν - αντιστοιχεί δε εις την σημερινήν Ιερουσαλήμ, η οποία είναι δούλη μαζί με τα παιδιά της. Η άνω όμως Ιερουσαλήμ είναι ελευθέρα, και αυτή είναι η μητέρα όλων μας....» (Παρένθεση του συγγραφέα).

Έτσι, εκείνοι που υποδουλώνουν τους εαυτούς των κάτω από την Σιναϊτική Διαθήκη έχουν αποχωρισθεί από τον Χριστό διότι Αυτός έφερε απελευθέρωση στους αιχμαλώτους και η νέα διαθήκη Του, η οποία επικυρώθηκε με το αίμα Του, γεννά παιδιά ελευθερίας.

2. Στο Γαλάτας 3[γ'] :23-25, ο Παύλος συγκρίνει τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης με έναν «παιδαγωγό». Έγραψε:

«Προτού έλθη η πίστις, εφρουρούμεθα κλεισμένοι κάτω από τον νόμον, μέχρις ότου αποκαλυφθή η πίστις. Ωστε ο νόμος ήτο παιδαγωγός μας έως ότου έλθη ο Χριστός, δια να δικαιωθούμε δια της πίστεως. Τώρα δε, που ήλθεν η πίστις, δεν είμεθα πλέον υπό παιδαγωγόν ....» (Η έμφαση του συγγραφέα).

Από τα παραπάνω βλέπουμε καθαρά ότι εκείνοι οι Ισραηλίτες που έγιναν Χριστιανοί **δεν ήταν πλέον κάτω από τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης.**

3. Στο Γαλάτας 4[δ´]:10,11, ο Παύλος έγραψε:

«Φυλάττετε ωρισμένας ημέρας και μήνας και εποχάς και έτη. Φοβούμε μήπως μάταια εκοπίασα για σας.»

Σε τι αναφέρεται η έκφραση **«ημέρας και μήνας και εποχάς και έτη»;** Η έκφραση αυτή αναφέρεται στις διορισμένες ημέρες ή εορτές τις οποίες **ο περιτετμημένος λαός** της Παλαιάς Διαθήκης έπρεπε να φυλάει για πάντα, καθώς διέταξε ο νόμος. Το Σάββατο, **η έβδομη ημέρα της εβδομάδας,** ήταν μια από αυτές (Λευϊτικόν23[κγ´]:3). Άλλες εορτές ήταν:

- α) **Το Πάσχα** (Λευϊτικόν 23[κγ´]5· Έξοδος 12[ιβ´]:14).
- β) **Η εορτή των Αζύμων** (Έξοδος 12[ιβ´]:17).
- γ) **Η εορτή της Συγκομιδής** (Λευϊτικόν 23[κγ´]:10-14).
- δ) **Η Πεντηκοστή** (Λευϊτικόν 23[κγ´]:15-21).
- ε) **Ο αλαλαγμός των Σαλπύγγων** (Λευϊτ. 23[κγ´]:23-25).
- ζ) **Η ημέρα της Εξιλεώσεως** (Λευϊτικόν 16[ιστ´]:29,31).
- η) **Η εορτή των Σκηनों** (Λευϊτικόν 23[κγ´]:33-44).
- θ) **Νεομηνίες** (Β´ Χρονικών 2[β´]:4).
- ι) **Τα Σαββατικά Έτη** (Λευϊτικόν 25[κε´]:2-7).

κ) Το Ιωβηλαίο (πεντηκοστό) Έτος (Λευϊτικόν 25[κε΄]:8-12).

Επομένως, όταν ο απόστολος Παύλος έγραψε «**ημέρας**», αναφέρθηκε στα **εβδομαδιαία Σάββατα**. Όταν έγραψε «**μήνας**», αναφέρθηκε στις **νεομηνίες**. Όταν έγραψε «**εποχάς**», αναφέρθηκε στις **εποχιακές ή ετήσιες εορτές** όπως το Πάσχα, την εορτή των αζύμων, της Συγκομιδής, της Πεντηκοστής, κλπ., και όταν έγραψε «**έτη**», αναφέρθηκε στα Σαββατικά έτη (κάθε έβδομο έτος), και στο Ιωβηλαίο (κάθε πεντηκοστό έτος).

Άλλα χωρία που χρησιμοποιούν την ίδια **αναβαίνουσα** σειρά, δηλαδή, «**ημέρας**», «**μήνας**», «**εποχάς**», και που αναφέρονται στα εβδομαδιαία Σάββατα, στις νεομηνίες, και στις καθορισμένες ετήσιες εορτές, είναι: Α΄ Χρονικών 23 [κγ΄]:31· Β΄ Χρονικών 2[β΄]:4· 8[η΄]:12,13· 31[λα΄]:3· Ιεζεκιήλ 45[με΄]:17. Υπάρχουν και άλλα χωρία τα οποία αναφέρονται στις ίδιες εορτές, αλλά, τις οποίες παρουσιάζουν με μια **καταβαίνουσα** σειρά, δηλαδή, εποχιακές (ετήσιες) «**εορτές**», «**νεομηνίες**», και «**σάββατα**». Ένα από αυτά είναι το Κολοσσαείς 2[β΄]:16. Εκεί, ο απόστολος Παύλος έγραψε, «**Ας μη σας κρίνη λοιπόν μηδείς δια φαγητόν ή δια ποτόν, ή δια λόγον (ετήσιας) εορτής ή νεομηνίας ή σαββάτων**» (Εμφαση και παρένθεση του συγγραφέα).

Άρα, σ' αυτό το χωρίο, όταν ο απόστολος Παύλος έγραψε τη λέξη «**σαββάτων**», **δεν αναφέρθηκε στις ετήσιες εορτές ή στα ετήσια Σάββατα**, όπως υποστηρίζουν εκείνοι που επιμένουν να τηρούν το Σάββατο, **αλλά στην εβδόμη ημέρα της κάθε εβδομάδας**.

4. Εκείνοι που πιστεύουν ότι οι σημερινοί Χριστιανοί οφείλουν να τηρούν τον Νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, χρησιμοποιούν ως βάση της διδασκαλίας τους τα εδάφια Αποκάλυψις 12[ιβ']:17 και 14[ιδ']:12. Εκεί διαβάζουμε για εκείνους που φυλάττουν τις εντολές του Θεού και που έχουν την πίστη του Ιησού.

«Είδες;», λένε. «Εδώ μιλάει για κείνους που τηρούν τις δέκα εντολές!»

Η ανωτέρω λογική δεν υποστηρίζεται από τις Γραφές. Στα παραπάνω δύο εδάφια, οι λέξεις «δέκα εντολές» δεν υπάρχουν! Τότε, ποιες εντολές τηρούν εκείνοι που έχουν την μαρτυρία ή την πίστη του Ιησού Χριστού;

Το γεγονός ότι έχουν την μαρτυρία του Ιησού Χριστού αποδεικνύει ότι πιστεύουν στον Χριστό. **Αφού πιστεύουν στον Χριστό είναι μέτοχοι της καινής διαθήκης την οποία έκαμε ο Ιησούς «εν τω αίματί» Του** (Λουκάς 24 [κδ']:20). Ως τέκνα της άνω Ιερουσαλήμ, είναι ελεύθεροι δεν είναι δούλοι κάτω από τις διατάξεις της Διαθήκης του Σινά (Γαλάτας 4[δ']:21-26). Αυτοί λατρεύουν τον Πατέρα εν Πνεύματι και Αληθεία – **όχι σύμφωνα με τις διατάξεις για λατρεία τις πρώτης διαθήκης.**

Ο συγγραφέας της προς Εβραίους επιστολής, στα κεφάλαια οκτώ και εννέα, ετόνισε ότι η πρώτη διαθήκη δεν ήταν «άμεμτος» - **δεν ήταν τέλεια** (κεφάλαιο 8[η']:7). Και στο εδάφιο 13 έγραψε:

«Λέγων δε 'καινήν', έκανε παλαιάν την πρώτη (την διαθήκη του Σινά): το δε παλαιούμενον και γηράσκον, είναι πλησίον αφανισμού.» (Έμφαση και παρένθεση του συγγραφέα).

Σε Ποιανού τα λόγια αναφέρθηκε ο συγγραφέας του παραπάνω χωρίου; Ποιος ήταν Εκείνος που πρώτα αναφέρθηκε σε μια «καινή διαθήκη»; Σύμφωνα με το Ματθαίος 26 [κστ']:28, Εκείνος που έκανε μνεία για την «καινή (νέα) διαθήκη» ήταν ο Κύριος Ιησούς Χριστός. Με το να ονομάσει την δική Του διαθήκη «καινή» (νέα), αυτομάτως, έκανε την πρώτη διαθήκη του όρους Σινά, «παλαιά». **Την ημέρα του θανάτου Του, η καινή διαθήκη άρχισε να ισχύει, διότι κάθε διαθήκη ισχύει μετά τον θάνατο εκείνου που την κάνει, ενώ συγχρόνως, η πρώτη διαθήκη, η «παλαιά», απέθανε.** Ο απόστολος Παύλος είπε ότι ο Ιησούς, συμβολικά, **την κάρφωσε στον σταυρό** (Κολοσσαείς 2[β']:13,14).

Επομένως, ο Χριστιανός συγγραφέας της προς Εβραίους επιστολής, **θεωρώντας την πρώτη διαθήκη σαν ένα πράγμα του παρελθόντος,** προχώρησε να εξηγήσει **ποια πράγματα συμπεριελάμβανε αυτή η διαθήκη.** Όταν διαβάζουμε την αναφορά του στα εδάφια Εβραίους 9[θ']:1-4, δεν μπορούμε να αγνοήσουμε το γεγονός ότι τα ρήματα που χρησιμοποιεί βρίσκονται **στον αόριστο χρόνο:**

«EIXE μεν και η πρώτη σκηνή διατάξεις λατρείας, και το άγιον το κοσμικόν διότι κατεσκευάσθη σκηνή η πρώτη, εις την οποίαν ήτο και η λυχνία, και η τράπεζα, και η πρόθεσις των άρτων, ήτις λέγεται Άγια. Μετά δε το δεύτερον καταπέτασμα ήτο σκηνή η λεγόμενη Άγια αγίων, έχουσα χρυσούν θυματήριον, και την κυβωτόν της διαθήκης πανταχόθεν περικεκαλυμμένην με χρυσίον, εν η ήτο στάμνος χρυσή έχουσα το μάννα, και η ράβδος του Ααρών η βλαστήσασα, και αι πλάκες της διαθήκης»!

Από τα παραπάνω βλέπουμε ότι όσον αφορά τους Χριστιανούς, οι πλάκες της διαθήκης, δηλαδή οι δέκα εντολές, οι οποίες ήταν η βάση, το θεμέλιο, για τις διατάξεις λατρείας της Παλαιάς Διαθήκης, ήταν ένα πράγμα του παρελθόντος. Όμως, η σοβαρή ερώτηση παραμένει:

Ποιες είναι οι εντολές του Θεού που Εκείνος διέταξε να τηρούν οι Χριστιανοί; Υπάρχει καμιά στη Καινή Διαθήκη; Βεβαίως! Μια από αυτές βρίσκεται στο εδάφιο Ματθαίος 17[ιζ']:5. Εκεί διαβάζουμε:

«Ενώ αυτός ελάλει έτι, ιδού, φωνή εκ της νεφέλης λέγουσα, Ούτος είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, εις τον οποίον ευηρεστήθην αυτού ακούετε.»

Στην Α΄ Ιωάννου επιστολή, κεφάλαιο 3[γ'] και εδάφια 21 έως 24, ο απόστολος Ιωάννης μας παρουσιάζει **ακόμα δύο εντολές** που ο Θεός έδωσε στους Χριστιανούς:

α) **Να πιστέψουμε εις το όνομα του Υιού Αυτού Ιησού Χριστού, και**

β) **να αγαπώμεν αλλήλους.**

Από τα παραπάνω βλέπουμε ότι οι εντολές του Θεού για εκείνους που ακολουθούν τον Ιησού είναι μόνο **τρεις**, και οι δύο μας διατάζουν να πιστεύουμε και να υπακούμε τον Υιόν Του! Επομένως, αφού πρέπει να ακούμε, δηλαδή να υπακούμε τον Υιόν Του, τότε, πρέπει να τηρούμε τις εντολές του Υιού Του! Γι' αυτό, στο Ιωάννης 14[ιδ']:15, ακούμε τον Ιησού να λέει, *«Εάν με αγαπάτε, τας εντολάς μου φυλάζετε»* και στο Ιωάννης 15[ιε']:10, Τον ακούμε να λέει, *«Εάν τας εντολάς μου φυλάζετε, θέλετε μείνει εν τη*

αγάπη μου καθώς εγώ εφύλαξα τας εντολάς του Πατρός μου και μένω εν τη αγάπη αυτού.»

Ο Κύριος Ιησούς ήταν ο μόνος που τήρησε τις εντολές του Πατέρα Του χωρίς να αστοχήσει. Και τώρα ζητά από τους ακολούθους Του να τηρούν τις δικές Του εντολές, οι οποίες είναι λίγες και ελαφριές. Ιδού ποιες είναι:

α) **Αγαπάτε αλλήλους** (Ιωάννης 13[ιγ´]:34).

β) **Κηρύξατε** (Μάρκος 16[ιστ´]:15).

γ) **Μαθητεύσατε** (Ματθαίος 28[κη´]:19).

δ) **Βαπτίσατε** (Ματθαίος 28[κη´]:19).

ε) *«... τούτο κάμνετε εις την ιδικήν μου ανάμνησιν.»*
(Λουκάς 22[κβ´]:19).

5. Οι Χριστιανοί που επιθυμούν να υποτάξουν τους εαυτούς τους κάτω από τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, θα πρέπει να σκεφτούν σοβαρά το επόμενο σημείο:

Ο λαός της διαθήκης που απαιτούσε την τήρηση της εβδόμης ημέρας της εβδομάδος, του Σαββάτου, δεν εισήλθε στην κατάπαυση του Θεού λόγω απιστίας (Εβραίους 3 [γ´]:19). Αντιθέτως, οι ακόλουθοι του Χριστού εισέρχονται εις την κατάπαυσή Του λόγω πίστεως εις τον Χριστό (Εβραίους 4[δ´]:3).

Ο συγγραφέας της προς Εβραίους επιστολής διεκήρυξε ότι **όποιος** εισήλθε στην κατάπαυση του Θεού, *«... και αυτός κατέπαυσεν από των έργων αυτού, καθώς και ο Θεός από*

των εαυτού.» (Εβραίους 4[δ']:10). Και αμέσως μετά από αυτά τα λόγια, καθώς ήταν κατανοητό ότι κανένας δεν λαμβάνει σωτηρία με το να τηρεί τα έργα του Μωσαϊκού Νόμου αλλά με το να πιστεύει στον Χριστό, ενεθάρρυνε τους Εβραίους που είχαν έλθει στον Χριστό **να σπουδάσουν να εισέλθουν σ' εκείνη την κατάπαυση** (δηλαδή να σταματήσουν να τηρούν τον Νόμο της Παλαιάς Διαθήκης) ώστε να μη γίνουν **ένοχοι απείθειας** (εδάφιο 11).

Αγαπητέ Αναγνώστη, εάν επιθυμείς να κρίνεις μια ημέρα αγιότερη από την άλλη για τον Κύριο, (είτε είναι το Σάββατο είτε είναι η Κυριακή), είσαι ελεύθερος να το πράξεις (Ρωμαίους 14[ιδ']:4-6). Όμως, μη κάνεις **την δική σου απόφαση** νόμο. Μη προσπαθείς να υποδουλώσεις κάτω από τον **δικό σου νόμο** εκείνους **από τα έθνη** που έλαβαν την σωτήρια χάρη του Θεού επειδή πιστέψανε στον Χριστό, ούτε και να προσπαθήσεις να υποδουλώσεις ξανά κάτω από τον νόμο του Μωυσή εκείνους **από την περιτομή** τους οποίους ο Χριστός απελευθέρωσε (Γαλάτας 4[δ']: 4,5· 5[ε']: 1). Ας είναι δοξασμένο το όνομά Του!

Σ' εκείνους που μιλούν και διαβάζουν την Αγγλική και ενδιαφέρονται να μελετήσουν το θέμα της τηρήσεως της εβδόμης ημέρας της εβδομάδος εκτενέστερα, συνιστώ το βιβλίο **“Sabbath in Crisis”**, γραμμένο από τον κύριο Dale Ratzlaff. Life Assurance Ministries, 19109 North 71st Drive, Glendale, AZ, 85308, USA